

Rd., men det var Lovforslagets 2,000 Rd. Der er altsaa intet Videre at bebrejde disse Herrer, naar de, forsaavidt dette Lovforslag her i Thinget og ved dette Things Initiativ forhøjer Forpagtningsskatten, trække sig tilbage; dertil ere de aabenbart berettigede. En ganske anden Ting er, at jeg paa tidligere Stadier af Sagen har troet, at de dog vilde gaa ind paa de 3,000 Rd., og jeg vil sige den ærede Ordfører, at det, dersom man ved 3die Behandling havde fulgt mig, da jeg meget indstændig anmodede Dem om om at votere 3,000 Rd., er meget muligt, at de Herrer's Stilling havde været en anden; men naar de skulde overtage Stutteriet med sikker Udsigt til at betale ikke ganske Lidt om Aaret til et offentligt Anliggende, som ikke lover nogensomhelst privat Fordel for dem, og de da se, at man tinger med dem og søger at gjøre dem det besværligt, kan man heller ikke forundre sig over, at de trække sig tilbage. — Den ærede Ordfører sagde mig, at jeg ganske vist havde forudsat den Mulighed, at det Tilfælde kunde indtræffe, at Forpagterne kunde trække sig tilbage, og det er rigtigt; det har jeg, men jeg har ikke stillet den Betingelse, der nu findes i Lovforslaget, nemlig at Gaarden, dersom det skete, skulde sælges. Det har ikke staaet i mit Lovforslag, men det er Noget, der er kommet ind ved Behandlingen her, og jeg tager ikke i Betænkning at sige, at jeg, naar man ikke her vil følge mig i, hvad den ærede Ordfører dog betragtede og benævnedes som en Stemningsfag, ikke kan anse det for ganske rigtigt, at man har faaet mig til at gaa ind paa Betingelser, som jeg udtrykkelig fremhævede og, hver Gang, de have ligget for, har fremhævet, kun vare tiltraadte af Ministeren under Forudsætning af, at man kom til Enighed om Spørgsmaalet. Jeg kan ikke finde det rigtigt, at man derefter nu for en Stemnings Skyld vil vægre sig ved at sætte denne Afgift til 2,000 Rd., hvoraf Resultatet vilde blive, at man beholdt Alt det, man ønsker, hvorimod man i modsat Tilfælde berøver Ministeren Muligheden af at gennemføre, hvad han ønsker at gennemføre, thi det vil blive Resultatet deraf. Jeg kan ikke andet end meget indstændigt, meget indtrængende

anmode de ærede Medlemmer om nu denne Gang at følge mig, og derved som sagt at skaffe dem selv en Ende paa denne Sag, at skaffe dem selv og mig fri for det ikke lidet Bryderi, som unegtelig vilde opstaa, hvis ingen Lov udkommer. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) mente, at jeg var berettiget til at vedblive med at bortfælge af Stumperne, saaledes at Stutteriet paa en Maade fortærede sig selv, men dertil svarer jeg, at jeg ikke anser mig berettiget dertil; thi ifølge Loven af 23de Januar 1862 er jeg forpligtet til at opretholde Stutteriet, og den Grund, der har foranlediget, at der iaar ikke er blevet forlangt Penge til at bevare det, er alene den, at man har næret Haab om, at denne Sag skulde gaa i Orden. Jeg beklager, at man ikke har fulgt den sædvanlige Fremgangsmaade og har opført Deløbet paa Stantsloven, indtil man saa, at Sagen var kommen i Orden, thi derved vilde min Stilling have været korrektere, end den nu er. — Jeg beder Dem altsaa om at resignere, om at høre deres Stemning til at vedtage disse 2,000 Rd.; thi jeg tror da, jeg tør indestaa for, at Sagen vil komme i Orden, hvorimod den ærede Ordfører kun har at henvise til sit Haab om, at den vil gaa i Orden, dels i Landstinget og dels med Forpagterne, et Haab, som jeg for Forpagternes Vedkommende aldeles bestemt maa modsiges ifølge den af mig nævnte og nærmere angivne Erklæring.

C. B. Nimestad: Til, hvad der er blevet yttret af den høitærede Minister og af den ærede Rigsdagsmand for Fredericia (Gad), skal jeg tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til min Betragtning af Sagen, som den nu foreligger. Jeg mener, at det er et Duffe her, og har været det i mange Aar, endelig at blive befriet for Stutterisagen og ikke atter at faa den for igjen om et Aar. Jeg mener ligeledes, at dette bedst sker paa den Maade, at Stutterivæsenet overtages af Mænd, som anvende Besøftninger derpaa, Mænd, som det vil gaa, ligesom det er gaaet Staten, idet de ligesaa lidt som denne ville faa noget Udbytte deraf, men maa give en halv Snes Tusind Rigsdaler om Aaret til.